

Harristan

Když jsem byl malý, bral jsem tajné výlety do Divočiny jako dobrodružství.

Po boku jsem měl bratra a společně jsme se ztráceli v davu, utráceli drobné, mlsali sladkosti a předstírali, že jsme Sullivan a Wes. Byli jsme prostě dva obyčejní kluci, kteří na chvílku dokázali uniknout pastem a sešněrovaným pravidlům života v paláci. Když se noc chýlila ke konci, nenápadně jsme se vkradli zpět do Královského sektoru, po laně vylezli do mých komnat, nebo pronikli podzemní chodbou do prázdné kuchyně. Nikdy jsme si nemuseli dělat starosti s tím, zda budeme mít teplé jídlo, vyhrátou postel nebo padnoucí pár bot.

Když se na to tak zpětně dívám, stydím se, že jsme si hráli na chudáky, ačkoli jsme skutečnou nouzi nikdy nemuseli okusit.

Jenže teď ji zažívám.

Některé věci jsem se naučil ignorovat. Když jsem měl poprvé tu čest se slavníkem, bál jsem se, že se už nikdy pořádně nevyspím, ale teď mi to ani nepřijde. Podzimní vítr v noci hvízdá uvolněnými okenicemi a popraskanými okny, ale už jsem se naučil prohrábnout oheň a natěsno svázat závěsy, aby nám neunikalo teplo. Všechny moje šaty jsou buď půjčené nebo darované, takže mi ani jediný kousek nepadne *jako ulitý*, zato mě drží v teple, takže se i s takovou garderobou spokojím. Jen jezdecké boty mám ještě z paláce, a tak by mi měly nějakou dobu vydržet. Nejhorší na tom všem je hmyz a hlodavci, kterými se to tu jen hemží. Pokud jde o ně, vždycky se musím kousnout do jazyka, abych si nestěžoval, ale zatím jsem to vždycky zvládl.

Nedostatkem jídla netrpím, což mě docela překvapilo, protože spousta lidí tady je hubenější, než by měla být. Chaloupku o dvou místnostech sdílím s Quintem a svými dvěma strážci – Thorinem a Saethem, ale něco k snědku nám sem doručují dvakrát denně. Sedmého dne nám k večeri přinesou dokonce dvě celá pečená kuřata, jeden bochník chleba, ocelovou misku plnou slané kořenové zeleniny a další hluboký talíř s ovocem.

Zadívám se nejdřív na jídlo a potom na ženu, která s ním přišla. Jmenuje se Alice a nejdřív jsem si myslel, že je ještě hodně mladá, protože je o dobrých třicet centimetrů menší než já, ale zjistil jsem, že jsme téměř vrstevníci. Když se mnou mluví, malinko se jí třese hlas. Jsem si jistý, že to není ani tak mnou, spíš to způsobuje přítomnost Thorina nebo Saetha, kteří se mi zlověstně tyčí po boku.

Dnes má službu Thorin. Moji vojáci už sice nemají palácovou uniformu, ale zůstali jim zbraně a léta výcviku a disciplíny jim už také nikdo nevezme. V Divočině si